

Varje gång jag ser dig

Foto: Lucky Dogs

[Varje gång jag ser dig](#) är en prisbelönt och varmhjärtad brasiliansk coming of age-film om femtonårige Leo som är blind. Precis som de flesta tonåringar brinner han av längtan efter kärlek, resor och framför allt självständighet. Tillsammans med bästa vännen Giovana slår han ihjäl tiden i väntan på att bli kysst. När den karismatiske Gabriel kliver in i deras klassrum kommer allt att förändras. [Varje gång jag ser dig](#) utmanar respektfullt och med humor normer och inbitna föreställningar om kärlek i allmänhet och homosexuell förälskelse på film i synnerhet.

Rek för åk 7— gymansiet

En filmhandledning av Louise Lagerström

Handling

En förort till São Paulo, Brasilien. Tonåringarna och bästa vännerna Leonard och Giovana ligger och slappar vid poolkanten under en av sommarlovets sista dagar. Lojt kontemplerande över skolan, på kärleken och hur orättvist det är att det inte finns någon dramatik i deras liv. De har inte ens blivit kyssta.

Å andra sidan finns det bara 'grodor' i klassen.

Leo är blind sedan födseln och Gi som hon kallas följer honom hem varje dag efter skolan. Och när killarna i klassen, med kaxige Fabio i spetsen, retar honom så finns hon alltid där till hans försvar. Deras vänskap är lika orubblig som självklar. Men så kliver

plötsligt en prins in i klassrummet i form av skönlockige Gabriel, och allt förändras.

Det är flera som slänger trånande blickar efter nykomlingen. Bland andra Karina som tidigare visat sig vara lite intresserad av Leo. Men Gabriel tyr sig genast till Gi och Leo och de blir en oskiljaktig trio.

Leo längtar efter att bli självständig. Hemma lider han av sina föräldrars vägran att släppa taget och känner sig begränsad av deras överbeskyddande tjt. De vågar knappt låta honom vara ensam hemma och ringer hans mobil i panik om han är lite sen. Därför berättar han inte om sina planer på att söka som utbytesstudent utomlands, kanske till USA om det kan finnas en familj som vill ta emot honom. Ibland går han över till sin mormor som står honom nära och där han kan vara sig själv.

När det är dags för grupparbete i skolan bestäms att tjejerna ska jobba för sig och killarna för sig. Leo och Gabriel blir ett team och Gi känner sig utanför. Hon börjar se Gabriel som en konkurrent. När de går på bio utan att fråga om hon vill följa med, inser hon att hon håller på att förlora Leo. Killarna spenderar mer och mer tid tillsammans och det som tidigare var Gis självklara roll övertas allt mer av Gabriel. Och mellan dem börjar det spira något mer än bara vänskap.

Föräldrarna blir som Leo misstänkte upprörda över tanken på att han skulle åka utomlands själv och studera. Men efter att ha resonerat med Leo inser pappan att det kunde vara en spännande idé, om det inte bara är för att han vill slippa bo hemma.

Gabriel försöker få Leo intresserad av annan musik än Beethoven och Bach och lyckas få med honom på ett party hos Karina där han ska vara kvällens dj. Gi är också där och efter att ha styrkt sig med några muggar sprit konfronterar hon Gabriel och menar att han skapat en splittring mellan henne

och Leo, tagit hennes bästa vän ifrån henne. Han bryr sig inte om henne längre. Gabriel uppmuntrar henne att berätta allt hon nu säger för Leo istället.

Karina dansar en stund med Leo bara för att sedan deklarerar att hon är intresserad av Gabriel och att det vore fint om Leo kunde hinta om detta till honom. Leo känner sig förvirrad och blir också förlöjligad när Fabio tvingar honom att vara med på 'snurra flaskan'. För att göra det extra roligt tänker Fabio hålla fram Karinas hund istället för att låta gängets mest populära tjej pussa honom. Gi hinner precis avbryta den grymma leken utan att Leo förstått vad som höll på att hända.

Leo tolkar det som om att hon inte unnar honom att ha roligt eller bli kysst. Och när Gabriel tycker att de ska lämna festen känner han det som bägge två försöker styra över honom och hindrar honom från att ha kul. Men Gabriel böjer sig plötsligt fram och kysser Leo på munnen innan han snabbt cyklar iväg.

Gi drar sig allt mer undan och undviker killarna medan Leo inte vet hur han ska tolka Gabriel, betydde kyssen ingenting? Är han kanske intresserad av Karina?

På en ny fest bestämmer sig Leo för att dricka alkohol för första gången och nu får han och Gi tillfälle att reda ut vad det är som har förändrat deras vänskap. Leo berättar att han tror sig vara förälskad i Gabriel. Gi, som är svartsjuk och inte kan hantera detta, rusar iväg och Leos kväll slutar med ett kvällsdopp i den iskalla poolen tillsam-

mans med Gabriel och Karina.

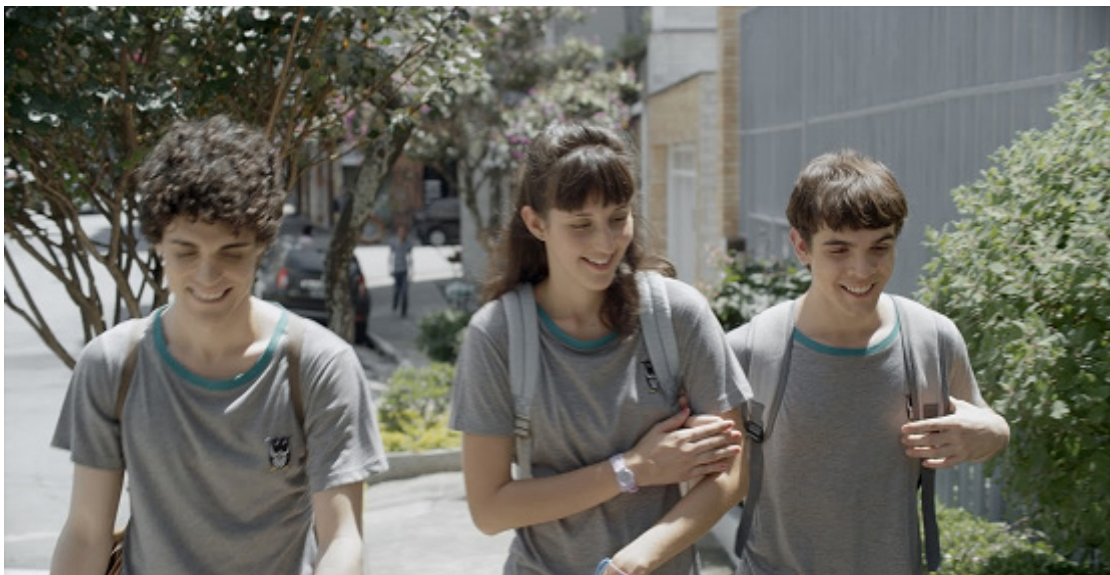
Nästa dag är Leo rejält förkyld och hemma från skolan. Gi dyker upp och ber om förlåtelse och säger att hon blev överrumplad. Hade aldrig tänkt sig honom "på det sättet". Samtidigt är hon glad för deras skull och tror att de kommer att bli ett fint par. Lite senare uppmuntrar hon Gabriel att gå hem till Leo. De två får äntligen berätta hur de känner. Gabriel är inte intresserad av Karina eller någon annan. Däremot vill han gärna lämna tillbaks kyssen han stal från Leo förut.

I skolan är det dags för redovisning av grupparbetet. Plötsligt knackar det på dörren och en ny skönlockig Adonis kliver in och sätter sig på platsen bredvid Gi. Ute på skolgården struntar Gabriel och Leo i Fabio och de andra killarnas gliringar. De tar varandra i hand och promenerar stolta iväg.

På egna ben

Leo är femton år och i den period av livet när en på allvar börjar frigöra sig från sina föräldrar. Redan i första scenen tillsammans med dem planteras just den konflikten. Mamman bannar honom för att han inte använt solkräm och bränt sig. Och otaliga diskussioner kring matbordet urartar i gräl där Leos föräldrar oroar sig för allt. Från detaljer som att han gungar på stolen och inte svarar i mobilen till beslut kring som att få gå ut själv eller följa med på skolresor. Blotta tanken på att Leo skulle vara ensam hemma några timmar gör hans mamma panikslagen. Därför är han förtegen om sådant som han vet skulle uppröra henne ännu mer.

Kan jag inte ta ett steg utan att ni övervakar mig, säger en frustrerad Leo.

- Hur hämmar och begränsar föräldrarnas omsorg Leos försök att bli en självständig person?

Jag vill bara sticka härifrån, säger Leo när han berättar för Gi om sina drömmar om att bli utbytesstudent. Andra länder hägrar. Han talar också om hur coolt det skulle vara att komma till en plats där ingen känner honom. Han skulle kunna skapa sig en helt ny identitet.

- Hur menar Leo tror ni? Finns det något i hans drömmar ni kan känna igen er i? På vilket sätt kan en sådan resa bli ett steg i självständighetsprocessen?

I tonåren skapar en grunden till sin vuxna identitet. Mycket som ska göras för första gången. Men det handlar inte minst om ett sökande efter vem en är, vill vara eller kanske förväntas vara. I skolan har en fått en roll som en inte är bekväm med.

- Hur tänker ni kring att vara tonåring och hitta sin identitet? Vill och kan en prova olika? Hur bryter en med roller och mönster som man inte trivs med?
- Vad kan miljöombyte som en ny skola, ett nytt land eller nya vänner betyda för att hitta vem en är eller vill bli/vara?

Alla föräldrar mår om sina barn. Och att låta dem bli självständiga individer kan vara lika svårt för dem som för barnet. Att Leo har en funktionsuppsättning har gjort hans föräldrar extra protektionistiska och bidrar till att navelsträngen blir svårare att klippa. Leo å sin sida har gott självförtroende, ser bara möjligheter för sig själv och tycker att föräldrarna skapar onödigt dramatiskt av ingenting. När Leo väl berättar att han sökt information om att bli utbytesstudent säger mamman att även om de sade ja, så är hon tveksam till att någon familj skulle vara beredda att ta emot en synskadad pojke.

- Varför tror ni hon reagerar så starkt på hans planer? Vilka problem tror ni att hon ser framför sig?

• Leos pappa kommenterar att Gi blivit en sådan stor dam nu. Nyss var ni bara småbarn. Ni håller på att bli riktiga människor. Hur hanterar han detta faktum? När märker vi att han betraktar sin son som vuxen? Hur ser vi hans gränser förflyttas under filmens gång? Hur bevisar han att han både klarar saker själv och är mogen att fatta egna viktiga beslut?

• Vuxnas roll handlar ju ofta om att sätta gränser och vara 'tråkiga'. Hur tycker ni att en vuxen ska balansera sin omsorg med en större tilltro till att ens barn kan och vill klara av saker på egen hand? När blir omsorg besvärande? När tycker ni att föräldrar blir som Leos, 'pinsamma'? Vid vilka tillfällen

kan det å andra sidan kännas bra att få vara barn fortfarande?

- Jag vill att du reser som utbytesstudent av rätt anledning säger pappan till Leo. Vad tror ni att han menar med det? Hur ser Leo på saken efter att ha diskuterat med sin pappa?

Ni ser på mig som om jag var en fem-åring. Det är pinsamt klagar Leo. De flesta kan nog känna igen hur klivet från barn till vuxen skapar större eller mindre konflikter hemma. Små saker kan växa till stora och det blir en dragkamp mellan barn och vuxen som kan göra ont men som både är normalt och nödvändigt. Leos mamma ser det som ett bevis för att Leo inte kan ta ansvar eftersom han badade i en kall pool på natten.

• Hur skulle han klara sig ensam i ett annat land? Hur tänker ni kring den här frigörelsetiden? Varför bråkar en med sina föräldrar? Om ni ser det ur barnets respektive den vuxnes perspektiv, vad tror ni händer inom oss under den här tiden i livet? En upphör aldrig att vara förälder brukar det sägas. Hur blir Leos mamma något av ett levande bevis för det?

• Hon har givetvis drömmar och förhoppningar för sin sons framtid. Att han får en familj och barn. När det gäller det är Leo tvärtom negativ och ser inte sig själv med partner eller barn. Varför tror ni att han inte riktigt identifierar sig med den rollen?

- Vad tror ni att Leo själv vill och önskar av sin framtid?

- Leo besöker ofta sin mormor som blir den vuxna han talar med om framtiden och relationer. Hur skulle ni vilja beskriva deras förhållande? På vilket sätt skiljer den sig från den han har till föräldrarna? Varför kan relationen till ens föräldrar ibland vara mer komplicerad?

- Har ni någon annan vuxen än era föräldrar som ni kan anförtro er åt och dela funderingar kring vuxenlivet?

Spellistan till våra liv

Musiken spelar en vital och central roll i filmen. I egenskap av soundtrack, men också som en identitetsskapande och konkret del av ungdomarnas vardag. Leo är hängiven klassisk musik och Gi retar honom lite för att vara mossig och vill att han ska vidga sina vyer. Gabriel ser det också som sin uppgift att inviga honom i något modernare och sätter på sin egen favorit Belle & Sebastian när han är hemma och pluggar hos Leo. De är okej enligt Leo och Gabriel lyckas också få honom att ta några danssteg.

There's Too Much Love med Belle & Sebastian är en av Gabriel och hans

äldre brors favoritlåtar. Nu kommer den också bli en låt som förenar honom och Leo. Gabriel spelar den också på Karinas party där han är kvällens dj. Musik eller specifika låtar kan bli för evigt förknippade med något specifikt ögonblick. Ofta vid förälskelser, om man är olyckligt kär, eller bara särskilda händelser.

- Har ni någon musik som ni förknippar med något, någon, en särskild plats eller period i livet?

Leo har individuella ringsignaler på mobilen för att veta vem som ringer. Gabriel representeras av Bach. Gabriel är dock inte helt nöjd med att vara 'Bach' och när han spelar sin favoritmusik vill han både introducera något nytt för Leo men också berätta något om sig själv.

- Musik spelar en viktig roll för killarna i filmen, men på olika sätt. Hur förhåller de två sig till musik?

Musik betyder mycket för många. Den är så gott som alltid tillgänglig genom telefonen och kan därför bli direkta soundtrack till allas liv. Men vad man lyssnar på delas också av andra genom exempelvis mer eller mindre officiella spellistor och blir indirekta markörer

för vem en är och vilken grupp en vill tillhöra.

En morgontidning gjorde en sammanställning av några politikernas Spotify-listor. En musikkritiker synade dem och utläste vissa val som markeringar men också hur en del kändes fabricerade. Och visst skapar vi bilder av varandra utifrån våra musikpreferenser.

- Vad betyder musiken i era liv? Hur bygger unga upp sin identitet genom musik? Med tanke på att Leo anses lite gammaldags med sin vurm för klassikerna. Finns det musik som är ger mindre cred eller är lite pinsam att gilla? Vågar du stå för din musiksmak?

Musik i film brukar delas in två kategorier. Diegetisk musik är musik som förekommer som en del av handlingen inuti själva berättelsen. Exempelvis när någon spelar ett instrument, sätter på en musikanläggning, kanske rent av en grammofon eller cd-skiva (om filmen har några år på nacken), eller lyssnar på radio eller tv. Icke diegetisk musik är den som lagts på utanför filmens handling, det som generellt kallar filmens soundtrack. Dessa kan också övergå från det ena till det andra eller överlappa varandra.

En sådan övergång syns i scenen när Leo kommer hem från skolan och sätter på pianostycket *Spiegel im Spiegel* av Arvo Pärt genom att sätta sin mobil i högtalaren. Scenen övergår i en sekvens när han duschar och övar kyssar på glaset till duschcabinen medan musiken ligger kvar, men nu hörs som ett soundtrack eftersom det rimligen inte kan låta på samma sätt i duschen om musiken kommer från ett rum intill. Samma musik återkommer när Leo luktar på Gabriels kvarglömda munkjacka när han ligger i sin säng.

- Kan ni notera några andra sådana musikpassager i filmen. Märker ni vilken musik som är diegetisk alternativt icke diegetisk?

Den klassiska musiken betyder mycket för Leo. Av sin mormor har han lärt sig att för att förstå någonting måste en börja med klassikerna. Den typen av musik ackompanjerar de scener där Leo är ensam. Den blir tydligt intimt

förknippad med honom när han är som mest naken, utsatt och kanske mest sig själv.

- Fundera över hur den klassiska musiken används i filmen. Vad tänker ni att regissören vill framhäva och berätta om Leos person utifrån musikvalet? Fundera över hur musik effektivt hjälper till att bygga upp en ytterligare dimension kring en karaktär. Hur kan filmens musik påverka och manipulera oss emotionellt?

Den unge kanadensiske regissören Xavier Dolan är känd för att använda musik nästan som en av huvudrollerna i sina filmer. Musik är filmens själ, menar han. Han blandar friskt klassiskt med nya och äldre hits. Och i hans filmer står vissa scener ut som enskilda musikvideor som också har fått fortsatt eget liv på Youtube. Hans film *Hjärtslag*, som dessutom har liknande tematik som *Varje gång jag ser dig* med tre ungdomar intrasslade i en kärlekstriangel, använder musiken som både identitetsskapande och kommenterande. Den svenska popgruppen The Knifes låt *Heartbeats* har gett namn åt filmens engelska titel och spelas i filmen på en fest. Medan ett återkommande musiktema Bang Bang ingår i filmens soundtrack.

- Några klipp ur *Hjärtslag* belyser skillnaden mellan diegetisk respektive icke diegetisk användning av musik:

<https://www.youtube.com/watch?v=roLmFo3rWYc>

<https://www.youtube.com/watch?v=roLmFo3rWYc>

Normlös kärlek

Varje gång jag ser dig är framför allt en berättelse om förälskelse och hur en ung person upptäcker sin sexualitet. En romantisk kärlekshistoria med vissa förvecklingar. Precis som många filmer i genren har den igenkännbara ingredienser. Inledningsvis möter vi Leo och Gi som drömmer om kärlek, passion och dramatik eller åtminstone om att bli kyssta. De är nära vänner men inget mer som det verkar. Så dyker den karismatiske Gabriel upp och snart

övergår berättelsen i, om inte ett regelrätt triangeldrama, så en turbulent känsloruset med flera inblandade.

Förälskelse på film skildras ofta enligt vissa mönster. Varje gång jag ser dig har många igenkännbara grepp. Från hur de första trevande stegen tas med händer som snuddar vid varandra, försiktiga inviter om att ses, till när allt kompliceras av missförstånd, osäkerhet, svek och svartsjuka.

- Hur beskriver filmen förälskelens första tvekande steg? Finns det typiska filmiska berättargrepp som ni känner igen?
- Vilka vändningar komplicerar Leos väg mot att äntligen få kyssa någon? Vilken roll spelar Gi och Karina i den här emotionella härvan? Hur ställs vänskap mot kärlek, lojalitet och mot självförverkligande av de inblandade? Hur lyckas de till slut förenas?

Filmerna är lite ”ovanliga” eftersom det förälskade paret är två pojkar. Något som inte görs till något huvudnummer utan en självklarhet. Att Leo upptäcker att han är homosexuell blir heller aldrig en skildring av att ’komma ut’ på det sätt mainstreamfilm traditionellt beskriver det det vill säga som en smärtsam och stigmatiserande process. Leo verkar nästan lika överrumplad av sina känslor som Gi blir när han berättar att han är kär i Gabriel. Men också lycklig.

• Hur skildrar filmen Leos upptäckt av sin sexualitet? Hur påverkar det hur han ser på sin framtid?

- Hur skildrar filmen killarnas spirande fysiska attraktion? Hur närmar de sig varandra? Vilka scener upplevde ni som sexuellt laddade?

Filmens regissör har i en intervju sagt att sexualitet på film, och då särskilt homosexualitet, vanligtvis blir så starkt förknippad med själva sexet. Han ville komma bortom det förenklade och bygga upp den mer komplexa bilden av förälskelse som är så mycket mer.

- Hur tycker ni att han lyckas med det? Hur skiljer den sig från andra skildringar ni sett om homosexuell kärlek?

Homosexualitet på film är lika gammalt som mediet självt och har en komplex historia av moralpanik, censur, självcensur och stereotyp tänkande. I dokumentären *The Celluloid Closet*, inspirerad av Vito Russos bok, görs en exposé genom den klassiska amerikanska filmhistorien ur ett gayperspektiv. En spegling av attityder genom decennierna där bilden av homosexualitet och erotik på film skildras som normbrytande hotfull.

När Ang Lees *Brokeback Mountain* hade premiär 2005 var den ett genombrott för homosexualitet inom den stora mainstreamfilmen. Inte minst

för att den förenade temat med den amerikanska westernmyten och dess machoideal. Även om filmen knappast omfamnades av det konservativa och kristna Amerika så förädrades den åtta med Oscarsnomineringar, belönades med pris för bästa regi, bästa manus och bästa musik och slog kassarekord.

Mycket har hänt inom filmindustrin och det finns både fler tv-serier och filmer med homosexuella kärlekspår. Men än idag talar vi om homosexualitet på film till skillnad från heterosexualitet vilket påminner oss om att det ännu finns skillnader att jämna ut.

- På vilket sätt kan filmer spå på alternativt slå hål på fördomar? Hur tror ni att *Varje gång jag ser dig* kan bidra till det senare?

Den tidigare nämnda regissören Xavier Dolan som själv är gay, och som ofta har homosexuella eller transpersoner i sina filmer, hävdar att det inte finns något som heter "gayfilm".

Berättelsen och karaktärerna är alltid det centrala, samtidigt som han avser sig rollen som representant för den "homosexuella filmen".

Den svenske kulturjournalisten Roger Wilson, som bland andra skrivit boken *Bögljävlar* och därtill är en erfaren filmkritiker har i radion tipsat om "böglfilmer" som en specifik genre. Om man kan tala om HBTQ-filmer eller heterofilmer finns således delade meningar.

- Hur tänker ni kring detta? Borde man suddas ut alla gränser och bara betrakta filmer ur deras karaktärs synvinkel utan att sexualiteten ses som något tematiskt väsentligt?
- Kan det å andra sidan finnas något viktigt i att vilja bevara, stärka och representera grupper som tidigare blivit skuggade i filmhistorier?
- Fundera över hur film kan få oss som publik att identifiera oss med karaktärer på den vita duken trots att de kan vara olika oss själva?
- Transsexuella personer och deras berättelser har en ännu mer undanskymd plats i filmutbudet. Så när Saga Becker som första transperson i år mottog en guldbagge för bästa kvinnliga huvudroll i filmen *Nånting*

måste gå sönder (2014), av Ester Martin Bergsmark, så var det enligt henne själv en revolution. Kan ni komma på andra filmer som ni sett som behandlar trans/queertematik?

- För inspiration om normkritik inom mainstreamfilmen läs gärna mer i kapitel 11 i *Introduktion till filmpedagogik - Vita duken som svarta tavlan* (Gleerups, 2014).

Med flera sinnen

2010 gjorde filmens regissör, brasilianaren Daniel Ribeiro en kortfilmsversion. Den heter *Eu Não Quero Voltar Sozinho* som betyder ungefär "jag vill inte gå hem ensam". Den fick stort genomslag inte minst på Youtube och utifrån den utvecklade han långfilmen *Hoje Eu Quero Voltar Sozinho*, som betyder "jag vill gå hem ensam". Intrigen är i stort sett densamma men karaktärerna blev, i och med att det är samma ungdomar, några år äldre i långfilmen. Originaltiteln säger också något om vad berättelsen övergripande handlar om. Om att våga gå sin egen väg och klara sig själv.

Leo är blind sedan födseln, vilket precis som det faktum att han är gay, inte spelar någon avgörande roll för historien. Men att han inte ser är givetvis något som påverkar vardagen. Han läser och skriver Brailleskrift eller punktskrift och i skolan har han skrivmaskin som några killar i klassen stör sig på. Förutom att hans föräldrar med små gester leder honom i vardagen, säger till om kaffet är hett och annat praktiskt så har han Gi som följer honom från skolan varje dag. När Gabriel dyker upp övertar han mycket av det som hon har gjort under flera år.

Ghilherme Lobo som spelar Leo är inte blind i verkligheten. Så en stor utmaning var förstås att skapa trovärdighet i rollen. Regissören har berättat att han inte gjorde någon djupare research om hur en blind person beter sig eftersom det skiljer sig lika mycket som för seende människor.

Men under inspelningen fick de arbeta med uttrycken och inte minst blickar. Det fysiska blev en självklarhet, som att Gabriel håller i Leo när de ska dansa eller att händer får en avgörande betydelse för kommunikationen.

I vissa scener blir det uppenbart vad

vi kan se som Leo inte kan uppfatta. Som att Gi går förbi utan att han märker det. Eller sitter en bit bort och betraktar honom utan hans vetskap. Även när de är tillsammans som när han berättar om sina utlandsplaner.

- Fundera över hur personerna kring Leo utan att direkt leda, liksom puffar honom rätt genom tillvaron. På vilket sätt blir kommunikationen mer fysisk för alla inblandade?

• Leo är i vissa lägen tvungen att förlita sig på föräldrar och vänner. Särskilt Gi axlar ett stort ansvar och kommer honom närmare än någon annan. När Gabriel allt mer tar den rollen känner hon att hon också förlorat en viktig plats i Leos liv. Hur ser det här förtroendet mellan Leo och hans vänner ut?

- Gabriel tar ut Leo på hans första cykeltur där han får stå bakom honom och hålla i. I sista scenen cyklar Leo själv med Gabriel bakpå? Hur tolkar ni den scenen?

"Har du sett det där kattklippet?" När Leo och Gabriel är ute tillsammans första gången inser Gabriel han inte riktigt förstår vilka hinder Leo stöter på i vardagen. Han kommer på sig själv med att föreslå saker som bio eller att titta på månförmörkelse för att sedan inse att det vore ju omöjligt.

- Hur reagerar Leo? Ser han alls samma hinder som sin omgivning? Hur visar och bevisar filmen att hans begränsningar är mycket mindre än en först kan tro?

Som för att få oss att vässa alla våra sinnen inleds filmen med enbart ljudet av syrsor, fågelkvitter och vattenskalp. Vi kan orientera oss något var vi befinner oss. Vid en pool en varm dag. Det tar också en stund innan vi förstår att Leo inte ser. Och filmen närmar sig också hans värld genom att vidga sinnesintrycken. Kameran zoomar till exempel in Leos öra när Gabriel första gången knackar på klassrumsdörren som för att ge oss en större insikt i hans sätt att förnimma världen. Gabriels röst blir hans bild av honom. På bion hörs bara ljudet, vi ser bilden av Leos

öra och Gabriels mun som återger vad som händer på duken.

På ett plan förväntas vi se filmen ur Leos perspektiv. Men hur Leo verkligen ser världen skulle vara svårt att beskriva i bilder. I en drömsekvens föreslås en möjlig tolkning; I en svartvit scen, ackompanjerad av Schubert är ansiktena suddiga, ljuset är överexponerat medan händerna, hans viktigaste uttrycksmedel är skarpt svart kontrasterade. Framför allt framstår rösterna som distinkta.

- Hur arbetar filmen för att förstärka våra sinnesintryck? Hur blir biobesöket och månförmörkelsen givande för Leo på andra sätt än genom att se det med egna ögon?
- Kameran intar alltid någons perspektiv och bestämmer därmed vems blick som skapar det betraktade. I en film som *Varje gång jag ser dig* kan det sägas att både alla runt Leo och vi som publik har en privilegierad blick eftersom vi ser mer än huvudpersonen. Fundera lite över filmens perspektiv och vilken position kameran intar i olika scener.
- Vilka andra sinnen utvecklas om en inte ser? Om ni har tillgång till filmen. Testa och spela upp scener utan att titta och försök identifiera vad som händer utifrån ljudbilden. Hur låter skolgården? Festen?
- Läs gärna mer om filmen och ljudet och i kapitel 8 Filmens språk i *Introduktion till film pedagogik - Vita duken som svarta tavlan* (Gleerups, 2014).

Tips på fördjupning

Filmer:

- *The Celluloid Closet* (USA, Rob Epstein, Jeffrey Friedman, 1995)
- *Maurice* (Storbritannien, James Ivory, 1987)
- *Hjärtslag* (Kanada, Xavier Dolan, 2010)
- *Brokeback Mountain* (USA, Ang Lee, 2005)
- *Yossi & Jagger* (Israel, Eytan Fox, 2002)
- *Fire* (Indien/Kanada, Deepa Mehta, 1996)
- *Naissance des pieuvres* (Frankrike, Céline Sciamma, 2007)
- *Fucking Åmål* (Sverige, Lukas Moodysson, 1998)
- *Nånting måste gå sönder* (Sverige, Ester Martin Bergsmark, 2014)
- *Laurence Anyways* (Kanada, Xavier Dolan, 2012)

Lästips:

- *Livets outgrundliga mysterier* av Benjamin Alire Sáenz (Unga vuxna, DANSKT BAND, 2015)
- För inspiration om normkritik och analys av filmens språk läs gärna *Introduktion till film pedagogik - Vita duken som svarta tavlan* (Gleerups, 2014).
- *The celluloid closet : homosexuality in the movies* av Vito Russo (Harper & Row, 1987). Boken som den ovan nämnda dokumentären bygger på.
- *Queer cinema : the film reader* (Routledge, 2004) en samling essäer om queertematik på film.

PRODUKTIONSUPPGIFTER

Brasilien 2014

Originaltitel: *Hoje Eu Quero Voltar* Sozinho

Manus & Regi: Daniel Ribeiro

Producent: Daniel Ribeiro

Foto: Pierre de Kerchove

Klippning: Cristian Chinen

Medverkande:

Leonard - Guilherme Lobo

Giovana - Tess Amorim

Gabriel - Fabio Audi

Mamma - Lúcia Romano

Pappa - Eucir de Souza

Mormor - Selma Egrei

Karina - Isabela Guasco

Laura - Lucia Romano

William - Matheus Abreu

Sandra - Renata Novaes

Tekniska uppgifter:

Längd: 92 minuter

Censur: Barntillåten

Svensk premiär: 2014-11-21

Distribution:

Lucky Dogs

www.lucky-dogs.se

Bredgränd 2 (3tr)

111 30 Stockholm

info@lucky-dogs.se

Observera: Svenska Filminstitutet kan inte garantera att filmen finns i distribution sedan den har slutat visas på ordinarie biografreper-toar. Via länken www.sfi.se/filmdistribution kan ni lära er mer om hur man hittar och bokar film.

Redaktion:

Kaly Halkawt och Per Eriksson, Svenska

Filminstitutet, Mars 2015